

Concursos de bellesa

Els periòdics espanyols de més tiratge, que no són certament els millors, s'han entretingut aquests dies en cercar la dona més guapa d'Espanya, per a enviar-la a París a competir en un concurs internacional de bellesa organitzat pels diaris "Le Journal" i "L'Intransigeant".

Comença a fer ja una mica de fastig aquesta comèdia en què la dona representa papers indignes a benefici d'empresaris sense mica de delicadesa i sense escrúpols.

Periòdics completament desacreditats, que no aconseguen lectors més que amb els fulletons i amb el "bluff", pretextant retrè homenatge a la dona, li posen parany per fer-la relliscar pel pendent perillós.

Ja no pica ningú a França en aquest esquer de proclamar reines sense corona dels mercats, de les modistes, de la bellesa, etc., etc., i hom acut als ravals d'Europa, afalagant l'orgull nacional, per a fomentar l'exportació de carn jove i fresca a París, mercat universal de l'amor fàcil.

Troben estrany que persones formals facin el joc als desaprensus que mouen els ninots de la farsa i que el govern no prohibeix aquests carnestoltes.

S'hauria de contestar als que des de París demanen la dona més guapa d'Espanya per a proclamar-la reina de la bellesa, que aquí totes les dones són les més guapes, perquè totes són naturals i treballadores i que no cal proclamar-les reines perquè ja ho són del nostre cor.

I afegir que per a divertir-se els francesos ja tenen les franceses.

I el que no en tingui prou, que es compri un mico.

Una novel·la d'Angel Samblancat

Angel Samblancat acaba de publicar un llibre nou. Aquest llibre nou del nostre amic és una novel·la.

Aquest, per a nosaltres, que estimem i admirem a Angel Samblancat, és un fet transcendental i no podem silenciar-lo. De novel·les com les que escriu Samblancat no en surten cada dia, no en pareixen les premses, amb massa freqüència; no se'n troben a totes les cantonades.

Aquesta novel·la recent i última — per ara — de Samblancat, es titula: *El hijo del Señor Esteve*, i és com *La ascensión de María Magdalena*, una novel·la barcelonina i barceloníssima.

El barcelonisme de Samblancat no és una cosa freda, vulgar, de tòpic, de lloc comú. No, no: és una cosa càlida, singular, vigorosa, plena d'empentes i de crits.

Samblancat, com els grans creadors de bellesa, sap veure les coses d'una manera nova, inèdita, personalíssima. Si és veritat que *nihil novum sub sole* — i perdoneu-nos la llatinada en gràcia a que no volem presumir perquè la frase és coneguda de tothom —, ell, amb el seu geni d'artista, sap veure-ho tot nou, y fer-nos-ho veure a nosaltres els que el llegim.

Així, Samblancat ens presenta una Barcelona que ha vist tothom, però que ningú no ha sabut veure com ell; una Barcelona amb una llum que no és la de cada dia.

I no havíeu vist mai Barcelona, — rera els tòpics, la mesquinesa, el raquitisme i la vulgaritat dels adotzenats novel·listes que escriuen amb falzilla i moderant el llenguatge amb una tristíssima correcció que no és altra cosa que pobresa mental —, i la veieu

Que és una prosa que té color i sabor: ara rera la prosa de Samblancat.

color de sol de posta, de cel blau de migdia; sabor d'un vi aspre i espès, d'entranyes palpitants.

Que és una prosa rica en diverses venes precioses: l'imprecació, el clam, el dicteri, l'amarg somriure, la xurriacada justiciera i severa, el sospir, la tendresa, la pietat, la passió, la sensualitat exacerbada fins als quaranta un graus de febre, l'alarit, el crit.

A l'entorn de la literatura — originalíssima, personalíssima — de Samblancat, s'ha teixit una llegenda. Totes les llegendes són falses. Algunes coses, amés a més de fal-

ses, belles. Aquesta a què ens volem referir és falsa i equivocada.

Es una llegenda de sorrudesa, d'irascibilitat, atrabiliària.

A nosaltres, com a Cansinos Assens — el més alt i noble esperit crític de Castella — Samblancat ens sembla un líric.

El seu lèxic, com els dels lírics més poderosos, és encès, trèmul, fervorós, apassionat. És musical. Té ales, ales que fins del fang saben arrencar música.

Samblancat, com a bon líric que és, com excel·lent líric, està enamorat de les imatges. Les prodiga arreu, n'esmalta, enriquint-la, la seva prosa. Així la seva prosa brilla com una constel·lació de pedres precioses.

Les imatges les vessa damunt el seu llibre — gimnàstica de líric, de poeta — com les flors d'un arbre damunt els cabells d'una dona estimada, al camp, en un dia de cel blau i sol daurat.

Samblancat ha trobat nous caires, noves facetes, noves lluminositats, nous registres — en parlar de la prosa d'aquest singularíssim escriptor, no podem de menys que emprar un llenguatge de tècnica musical — a la novel·la. Recordeu *La cuerda de deportados*; *Jesús atado a la columna*; *La ascensión de María Magdalena*.

I ara aquesta magnífica *El hijo del Señor Esteve*. Assenyalem en aquesta una "Lloançà de la gràcia tardoral", digna de totes les lloances.

I esperem altres novel·les de Samblancat, en les que, com a les publicades fins avui, ell, magnífic artista del carrer, pastat amb fang i sang del carrer, sabrà posar un alè de pietat, de tendresa i d'amor per a tots els que sofreixen.

LLUIS CAPDEVILA

Josep Martí Folguera

Acaba de morir En Josep Martí Folguera, que nasqué, el dia 5 de Juny de 1850, a Reus, on cursà el batxillerat. Vingué després a Barcelona, on es llicencià en la carrera de Dret, el 1872.

Collaborà en el "Diario de Reus", la "Ilustración Española y Americana", "El Globo", de Madrid, "La Renaixença", "Lo Gay Saber", "La Campana de Gràcia", "La Ilustració Catalana" i moltes altres.

Inspirat poeta, novel·lista i comediògraf, la seva mort ha estat sentidíssima.

Notes marginals

Herriot publica un notable article a l'"Ere Nouvelle", sobre el perill que per a les democràcies europees representa el nou feixisme iugoslau. "Es greu per a Europa — diu — veure generalitzar-se la idea que les dificultats no puguin ésser resoltes més que per la força. La idea que acaba de triomfar a Iugoslàvia és la mateixa idea que va defensar el darrer sobirà d'Àustria-Hongria. No és aquest, precisament, el resultat que nosaltres — i amb nosaltres tota la democràcia europea — havíem desitjat".

Estem completament d'acord amb l'illustre i liberal polític francès.

Ara, per canviar de disc, transcriurem unes paraules d'un dels teoritzadors més coneguts del feixisme, el senyor Curzio Malaparte, publicades al "Mattino" de Nàpols i reproduïdes per gairebé tota la premsa d'Europa. Són cosa bona. Escolteu:

"Hi ha encara molta gent — diu — que es vanen d'haver estat criats junt amb Mussolini o d'haver menjat amb ell en una època qualsevol, en 1907 ó 1914, o d'haver-li ofert una cigarreta en un departament d'un tren... Hi ha encara molta gent que el tutegen i que afirmen ésser íntims amics d'ell. És ja temps de declarar en alta veu, perquè tothom ho senti, que Benito ha deixat d'existir. Avui Mussolini s'anomena el "Duce" i solament el "Duce", i ningú no té més el dret de tutejar-lo."

Ja ho deia Boileau:

"Té de Júpiter la cara i la figura...!".

Correu de l'estranger

Des d'un punt de mira internacional, l'any 1929 comença malgrat certs esdeveniments favorables, amb perspectives molt mediocres.

Els afers no van bé als Balcans. Les converses de Lugano no sembla que hagin donat un resultat massa favorable. I comptant amb l'actitud bastant intransigent d'Stresa-mann o del canceller Müller, hom pot demanar què en sortirà de les actuals i palpitants qüestions plantejades entre França i Alemanya.

Entretant, la Societat de Nacions no respon gaire, a dir la veritat, a les esperances que va fer naixer. El seu Consell, si bé ha evitat la guerra entre el Paraguai i Bolívia, sembla no servir més que de "pantalla" per a les converses, al marge de la Societat, d'uns senyors molt importants que s'anomenen Briand, Chamberlain i Stresemann. I cap més. El mateix Mussolini, tot i les seves cesàries pretensions, juga un paper internacional de molt menys consideració.

Això pot canviar, cert. Diguem millor: ha de canviar, o, encara, si no sou massa pessimistes, que canviarà. I canviarà segons les influències que els governs representats a la Societat rebin dels dos grans factors socials d'avui: democràcia i socialisme.

Des d'aquest punt de vista, la situació tendeix a millorar. D'uns quants mesos ençà, en efecte, els partits socialistes — a Noruega, a Polònia, a Suïssa, a Alemanya, sobretot — han aconseguit victòries assenyaldíssimes.

Cal que a tot arreu, — no ens cansarem mai de dir-ho — les masses electorals o, en llur defecte, les organitzacions polítiques d'esquerra, es declarin decididament contra la guerra.

LA DECADENCIA DE PEQUIN I LA NOVA XINA

Pequín passa per una decadència anàloga a la de Constantinoble després del triomf de Kemal. Les mateixes causes tenen a tot arreu els mateixos efectes. El moviment nacionalista xinès ha provocat la decadència de l'antiga capital, igual que a la nova Turquia, la ciutat del Bòsfor, ha estat suplantada per Angora. Per la seva part, els revolucionaris bolxevics han preferit ressuscitar Moscú en detriment de Petrograd. Els governaments nous prefereixen canviar d'ambient després de les lluites decisives.

Quant a Pequín, que significa pròpiament "la capital del nord", per oposició a Nankin, "la capital del sud", era molt natural que els sudistes victoriosos aprofitessin l'ocasió per instal·lar la capital en la ciutat de llur preferència.

Tanmateix, Pequín, com hom podia suposar, no ha estat saquejada, i l'ordre públic ha estat conservat. Però, de totes passes, la antiga capital xinesa ja no és el que era. Amb la capitalitat, l'ànima política de la Xina es troba a Nankin.

Els xinesos emancipats prefereixen Nankin a qualsevol altra ciutat. És des d'ella que hom pot veure millor la transformació social de tot un poble. És, realment, la ciutat republicana per excel·lència, símbol de la nova Xina.

Medallons Rurals

EL BATLLE

Es pagesot de casa rica,
amo i senyor de béns i gent;
li agrada figurà una mica
i presideix l'Ajuntament.
Ve molt sovint a Barcelona
— sempre hi ha assumptes a arranjar —
i si voleu riure una estona,
féu que us parli en castellà.
Es batlle perquè ja el seu pare
ho fou i l'avi ho fou també,
i no ho va sè la seva mare
perquè éssent dona, no ho podia sè.
Es el senyor rector qui mana
i el batlle mai li ha fet cap tort
ni mai ha fet cap cosa vana:
ha entronitzat el Sagrat Cor.

SALVADOR PERARNAU